

1

В казковий край під пальми і агави,  
Де стигнуть темні грона островів,  
Тебе помчала далеччю морів  
Жадоба золота, пригод і слави.

Вкривались багрецем її заграви  
Дзвінки вітрила легких кораблів,  
І вабив десь за безміром пісків  
Незнаний скарб заморської держави.

Роками мрію ти плекав,— тепер  
Вона встає між голубих озер  
Жива, втілившись у камінь зримий.

Дивись: он проти сонця мерехтить  
Те Мехіко з дахами золотими,  
Що, як сурма, в легендах прогримить.

2

Мабуть, не раз вони в дитячих снах  
Тобі ввижалися: чудні, далекі,  
Золотошкурі і сумні ацтеки  
З погордою в потьмарених очах.

І бачив ти крізь млу й прадавній жах,  
Як ідолів роззявлені пащеки  
В диму пожарів репались від спеки,  
І злото сліз текло їм по щоках.

Згадавши, ти спинив коня в задумі...  
Зеленопере царство Монтесуми!  
Невже воно — лиш марево і міт,  
Що спопеліє й щезне димом чорним,

І тільки диким цвітом неповторним  
Цвістиме в спогадах прийдешніх літ?